

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko.

—

*Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 glđ. 30 kr. na leto.
Inserati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 glđ.*

Obseg: Anton Janša. — Gospodarji, še je čas! — III. Pismo. — O umetnih in naravnih rojih. — Kako se pomaga slabim panjem, ali kako se dela s čebelami, da so vsi panji enako močni. — Tožba kmetovalcev o nerodovitnosti češp. — Naši dopisi. — Gospodarske raznoterosti. — IV. Imenik. — Inserati.

Anton Janša,

slavni kranjski čebelar.

(Dalje.)

A. Janša, dasi mu ni bilo poslej poglavitno opravilo čebelarstvo, se vendar ni povse odpovedal slikarski umetnosti. Hrvatski pisatelj Ivan Kukuljevič pravi, da se je A. Janša bavil s slikarstvom z dobrim uspehom do smrti.

Tako je tedaj postal A. Janša meseca maja 1770 pravi in prvi e. kr. čebelarski učitelj v Augartnu, kjer je pričel učiti uže leta 1769, in se je v ta namen preselil tje iz Majdlinga.

Vse kar čitamo v nekdanjem kranjskem slikarji in čebelarji, vse nam kaže, kako imenitna oseba je bil ta možak po svoji odlični čebelarski umetnosti in kako velike so bile njegove zasluge.

Leta 1773. čebelarili so po njegovem novem načinu uže po vsi okolici dunajski, kamor je hodil od leta 1770. do 1773. kot popoten čebelarski učitelj poučevat.

Njegove čebelarske zasluge povišujejo še bolj naslednji podatki:

Uže iz početka leta 1773. izročil je bil Janša Mariji Tereziji pismen nasvet, kako naj bi se napravila v Dolenji Avstriji „čebelarska družba“.

Ta predlog zaradi mnogo ovir ni obveljal, kajti ondaj ni bila še doba za tako družbo, vendar ni bil ta Janšev nasvet ali predlog brez dobrih nasledkov; kajti slavna cesarica Marija Terezija, preskrbna mati vsem deželam, začne potem misliti, kako bi se dalo prekoristno čebelarstvo razprostiti tudi po drugih deželah ter je ukazala, naj se napravi razun druge čebelarske šole v Dunajskem Novem mestu (Wiener-Neustadt) taka šola tudi v moravski deželi, kar se je zgodilo uže leta 1775. a drugo leto potem tudi na Českem.

Posebno se pa po vseh poročilih priporoča Janšev nauk, da se čebele ne smejo podimati ali moriti, ampak, da jih je treba množiti; kajti tako bi pridobivala država dobička na milijone.

V svojem predlogu, katerega smo preje omenili, stavil je Janša tudi več vprašanj. Naposled odgovarja dolnje-avstrijska vlada v svojem „mnenji“ na troje vprašanja, in sicer:

- 1) Kako bi se dal nauk o boljšem čebelarstvu vspešno razširjati najprej v deželi?
- 2) Kakih pomočkov bi bilo treba, da bi se čebelarstvo povzdignilo na visoko?
- 3) S kakimi postavnimi naredbami dale bi se umakniti ovire, ki so mu na potu?

Ni mi namen, da bi častitim čitateljem na drobno našteval vse odgovore na to troje vprašanje, omeniti pa moram, da je na ta predlog Janšev nastal §. 384 občnega državnega zakonika, kolikor se tiče čebel in čebelnih rojev, tako tudi politične postave: „Kako braniti, da tuje čebele medu ne kradejo.“

Uže 22. maja 1773. l. podala je bila „česka dvorska pisarnica“ z „avstrijsko“ vred cesarici predlog, sprožen po gospodarski družbi, naj se vsakemu gospodarju, ki bo početka leta 1774. imel vsaj 15 dobro oskrbljenih panjev po Janševem izvrstnem in povsod po tujih deželah hvaljenem načinu, podeli primerno darilo in sicer po dva cesarska zlataka (cekina).

Tudi se je dovolilo po javnih čebelarskih šolah učiti se samo po preskušanih načelih, po katerih je učil prvi čebelarski učitelj Janša.

Janša si je še pred smertjo zbral svojega naslednika, in sicer nekega Jos. Münzberga, bivšega mu učenca in pomočnika, ki ga je bil po svoje dobro izučil in potrdil.

Toda A. Janša svojih koristnih nauk ni samo umestno razširjal, temveč tudi pismeno. Po preveliki svoji marljivosti naučil se je bil hitro nemščine pa tudi čitati in pisati, tako da je spisal v kratki dobi celo dve nemški knjigi o čebelah in čebelarstvu. Prva njegova knjiga: Razprava o čebelnih rojih, prišla je na svetlo, predno je še minulo drugo leto njegovega čebelarjenja v dunajskemu mestu; njen izvirni napis slove: *Abhandlung vom Schwärmen der Bienen v. A. Janscha*. Nahaja se ta silno redka knjižica morebiti jedina v dunajski dvorski knjižnici.

V zanimljivem predgovoru te knjižice, s katerim jo kot svoje prvo duševno detesče spremlja na svet, pripoveduje nam vrli možak brez ohvalnosti, kako je začel čebelariti in kako se je poslavil z umnim čebelarstvom, razloživši na kratko mnogotero korist, ki nam jo pribavljajo čebele s sladkim medom in dragim voskom.

(Dalje prihodnjič.)

Gospodarji, še je čas!

(Spisal Janez Bolta.)

(Dalje in konec.)

Na vprašanje: je li bolje v vrtu gojiti mnogo ali malo vrst sadja? — To je ležeče na tem, koliko se zamore sadja v denar spraviti. Kjer je trgovina s sadjem znatna, je bolje, da sadiš malo vrst sadja; ali najmnogoštevilneje naj bodo vendar le jabelka in hruške, posebno tepke, ki imajo v trgovini zmirom največo ceno. Kjer pa nij mogoče veliko sadja brez majhnih stroškov v denar spraviti, je boljše več vrst dobrega zgodnjega, srednjega in poznega sadja saditi.

Kjer je vrt lepo vreden, osnažen in drevju dobro postreženo, naj ne manjka trpežnih napisov na drevesih, vsaj zdaj se zamorejo pri vseh kmetijskih družbah za majheno ceno dobiti, izuzamši pri Ljubljanski na Poljanah, kjer še tisto malo

sadežev, kar jih ima, nima nobeno svojega imena, samo ime „sibirska rž“ se sliši po stokrat na dan, od onega „modrega“ oskerbnika, ki tako „v lepem“ redu zderžuje celi vrt kmetijske družbe, ki okoličanom toliko koristi, kakor turški poper očem. —

Drevesce, ko je skerbno presajeno, oj veselje! prijelo se je in lepo napreduje. Kaj pa zdaj? — Ali je hočemo samo sebi prepustiti? — O ne, nikakor ne! Perva leta vzeti je treba spomladi nož in žagico v roke in skerbno mlado drevesce pametno obrezovati. Perva skerb sadjerejca naj bode, da se drevesu krona prav vpravna. Glavnih vej ne sme preveč ostati; ker bi krona potem ostala pregosta. Stranske vejice dve in dve naj se ne križajo. Divje ali volčje mladike pa se morajo vsako leto zapored odrezati. — Veje treba odrezati pri kolobarju (matici), ki ga ima pri deblu vsaka veja, rano treba skerbno zamazati s cepilnim voskom, ako pa tega nimaš, vmesi ilovico, malo pepela in kravje blato z gnojnico, med vso to zmeso pa vlij nekoliko terpentinovnega olja in zamaži rano drevesu. Veje vselej odžagaj, nikoli pa jih ne smeš s sekiro odhlestavati. — Paziti je treba mlada drevesca po zimi proti zajcem, spomladi pa naj se skerbno obere vsa zalega gosenic. Proti zajcem je dobro deblo s kervijo namazati; najbolje pa še je, drevo s črnim ternjem obdati. Za različne škodljive mrčese, ki po deblu gori in doli lezejo je najbolje z limom namazani papir pri tleh in zopet v sredini debela oviti, na kate-rega se vsi škodljivi popotniki vjamejo. Razume se, da je treba papir večkrat namazati. Sredstvo s papirom je treba posebno rabiti konec aprila in celi mesec majnik, kjer takrat, ko dobi drevo prvo nežno mlado rast, ves mrčes na drevje sili. Ako hočeš, da ti bodo prijeta drevesca na veselje, treba jim je tudi dajati primerne in zdrave hrane v pravem času, ker vse kar živi potrebuje svojej naravi primerne hrane. Hrana, ki jo drevo iz zemlje sesa, ne zadostuje vselej; da se drevo lepo krepko razvija in pri življenji ohrani, zato je treba hrano nadomestiti. Za kmetovalca, ki ima s poljem mnogo opraviti, mu za obdelovanje vrta le malo časa ostane. Kadar je pa deževje, takrat pa ima kmetovalec največ časa, in ravno o času deževja ponuja se mu lepa prilika drevju postreči. Izkopli o času vlage s kolom 4 do 5 čevljev od debela jame, oddaljenost od debela ravna se po velikosti drevesa, v te jame verzi perišče pepela in vlij nanj gnojnice. To velja za že bolj odrasla drevesa. Mladim prilije se kakor drugim rastlinam. V jeseni razrahljaj zemljo okoli mladih drevesc, da zrak in vlaga zemljo laže prešinjeta in mlado drevo ti bo hvaležnost dejansko pokazalo v malo letih.

S temi vrsticami sem samo poveršno omenil, kako naj se navaden kmetovalec obnaša, ako hoče, da mu bode sadje obilne obresti od zemlje dajalo, in da mu bo zemljišče, ki mu zanemarjeno okoli hiše leži zaslužilo prelepo ime, — saden vrt.

—*—

III. Pismo.

O umetnih in naravnih rojih.

Ne da se odreči, da je naravni roj vedno boljši kot umetni. Kar zadeva vrednosti in zmožnosti polka, ima umeten roj ravno toliko cene kakor naravni roj. Panj da več rojev ako se pusti navadno rojiti, kakor če se mu jemljejo umetni roji, ker pri umetnih rojih večkrat izostane tako zvani deviški roj. Se ve, da je dobro leto prva stvar za pridobitev mnogo rojev. Naravni roj postavi se lahko

na vsaki kraj, umetni roj pa ne. Navadni roj pa včasih tudi po celi teden ne pride domu; čebele sedijo preko panja ter večkrat pri naj bolji paši mnogo zamudijo. Blizo gozdov z votlini drevesi naravni roj rad zdivia ko izroji in potem ga je težko dobiti, — umetni roj pa tega nikdar ne stori.

Na navadne roje je paziti težavno, čuvaj mora zatorej biti pri čebelnjaku, taki roji se tudi radi na visoko drevje vsedajo, da je večkrat težko jih dobiti v panj, kar se pri umetnem roju ne pripeti.

Umeten roj naj se panju vzame predno ima rojiti, to je, kadar je panj precej „čebelen.“ Čebelar si pa roje navadno napravlja, kadar ima ravno čas, ker se navadni roj zato ne briga. Umetne roje je posebno lahko delati, posebno po novem premakljivem načinu, ko se ne potrebuje toliko časa, kolikor se ga mnogokrat pri naravnih rojih potrat. „Deviški“ roji z mladimi maticami so veliko vredni, ako pa oni pozno rojijo, ne nanosijo dosti medu za prezimenje, take roje je torej, ako niso prav močni bolje združiti in jih z živečem in satovjem podpirati. Jaz sem uže z jednim dobrim rojem od jednega panja zadovoljen, saj je to že 100 od 100 obresti; kajti jeden dober, močan panj je več vreden kot več slabih. Posebno po Gorenjskem je navada vsak še tako mali rojček spraviti v poseben panj. Pravil mi je čebelar, da je uže peti roj od jednega panja vsadil!

Gorenjci delajo le na množenje, kar jim nij zameriti, kajti na spomlad poprodajo čebelokupcem mnogo panjev, ki razpošiljajo naše čebele po tujih deželah in sicer čebelarjem, kateri znajo si od naših kranjskih čebel po 500—800 odstotkov obresti pridobiti in sicer s tem, da le na med delajo, dosti medu dobi se pa le v panjih, kateri imajo močne družine.

Pri naravnih rojih se zgodi mnogokrat, da po dva ali trije skupaj letijo ter kraljice pogubijo, pri umetnem roju se to ne zgodi. Kako težavno je ako več dni zaporedoma dežuje, kakor na primer pretečene dni in več panjev ob enem roji, ki se zedinijo in kraljice ali matice pokoljejo.

V osmih dnevih po napravi umetnega roja je zalega v panju že vsa pokrita, deveti dan se mu lahko da mlada kraljica brez zavora ali škatljice.

Umetni roj se odnese pol ure daleč od starega čebelnjaka ali se pa dene na mesto starega panja, kateri se odnese.

Ako bodeš pustil mnogokrat rojiti ali pa delal mnogo umetnih rojev, nastalo bo v čebelnjaku veliko družin, in če potem nastane mokra jesen, da čebele ne morejo nabrati za zimo medu, doživelo bode včasih od 100 panjev ali družin komaj 15 prihodnje spomladi. Toraj čebelarji ne preveč rojev, rajši močne družine in dosti medu, kar se z novimi malo večjimi panji, s premakljivimi satniki lahko doseže.

— d —

Kako se pomaga slabim panjem, ali kako se dela s čebelami, da so vsi panji enako močni?

Ta stvar je jako važna. Vsako leto ima vsaki čebelar posebno močne in posebno slabe panje, ki se ali še le pozno okrepeajo, ko je uže boljša paša minola, ali pa celo nikdar več ne. Gotovo je pa, da taki panji ne prinesejo pravega dobička, ko močni dajo lepe roje in tudi veliko medu. Kako se naredi, da močan

panj ne roji? To se napravi na sledeči način: Močni panj — ko je paša uže dobra — dene se na mesto slabšega panja, kateremu se hoče pomagati in ta se postavi na prostor močnega. Čebele močnejega panja lete na slabejšega in nasprotno, nekoliko čebel od tega na prvega. Čebele delajo v slabemu panju, ker dobijo zalego in dobro matico, prav dobro; močni panj pa zgubi prve dni veselje rojiti ter nosi med, od začetka leta manj, okrepča se pa hitro, ker ima dosto zalege. Preden se panj na ta način premeni, naj se oba polka zvečer z medeno vodo nasitita in čebele bodo, ako je paša, v vsakem panju brez ovira sprejete. Ako kaj čebel na panju obsedi spravile se bodo na večer gotovo v panj.

Tako se lahko z enim dobrim panjem tudi dvema onemoglema pomaga, če se deneta na mesto močnega tako, da pokrijeta vsaki le pol prostora.

Kdor nema nobenega močnega panja, naj zmirom dva slaba zjedini, ali pa mora vsaki večer dobro pitati, kar gotovo najbolje pomaga, ako so panji dobro in gorko zadelani.

—d—

—x—

Tožba kmetovalcev o nerodovitnosti češp.

Mnogokrat sem uže imel priložnost govoriti z našimi posestniki o raznih kmetijskih zadevah. Pred par dnevi govoril sem o teh rečeh tudi z jako čislanim profesorjem iz naših tolminskih hribov, med drugim tudi o sadjereji in posebno o češpah. Vsakdo je trdil, da češpe dajejo jako lep dohodek, ker se lahko na eden ali drug način spravijo v denar. Lahko se namreč prodajajo precej frišne ali pa se posušijo ali pa se naredi iz njih dober slivovec, ki ima vedno dobro in gotovo ceno. Vsakdo je menil, da je lepo in dobro za kmetovalca, da se češpov plod vedno lahko in po dobri ceni prodaja, ali to da je slabo za nas, da nam češpe nočejo več tako roditi kot našim prednikom, katerim so češpe, ako ne vsako leto, pa prav gotovo vsako tretje ali četrto leto jako obilno rodile.

Med raznimi drugimi uzroki, zavoljo katerih češpe slabo rodé, smo tudi sledeče našeli, ki jih hočem tukaj našim kmetovalcem navesti, da jih odstranijo, da bodo dobivali sad ko njih predniki. Vsakemu naprednemu kmetovalcu je dobro znano, da se mora peškasto sadje, namreč hruške in jabolka, požlahtniti s cepiči žlahtnih dreves, ako hočemo od njih dobivati dober in žlahten plod. Pri koščičastem sadji požlahtnimo plod, ako mlada divja drevesca samo enkrat ali k večjemu dvakrat presadimo. Taka drevesa navadno že rodé žlahten plod. Naši Slavonci navadno tako delajo in pridelujejo jako izvrstne češpe ali, kakor oni pravijo, slive, iz katerih napravljajo dobro znano žganje slivovec.

Češpove divjake izrejamo iz semena ali pa iz poganjk, katere namreč poganjajo iz korenin starih dreves. Po naših časniki in pri družih raznih prilikah je bilo že veliko pisanja in govorjenja, da je treba mladim drevesom brez razločka, ako hočemo od njih povoljen uspeh pričakovati, jako dovolj globoko in široko izkopati. Ako na takem mestu ni prave rodovitne zemlje, treba je za početek od drugod nanesti n. pr. gnoja mešanca ali gozdne sprstenine ali pa druge dobre zemlje, da se stavi k mlademu drevcu, da se more precej v svojej prvej mladosti vsestransko razvijati. Kdor mlado drevce na ta način sadi, naj bo prepričan, da bo drevce dobro rastlo in prej ali pozneje obilen plod rodilo. Tudi je vsakemu napredovalnemu kmetovalcu poznana resnica, da, kdor bi sejal na kako njivo vedno isto žito, n. pr.

pšenico, bi s časom še semena ne pridelal, posebno ako bi se prav dobro ne gnojil. in sicer zaradi tega ne, ker vsaka vrsta rastlin potrebuje posebno hrano. Žita potrebujejo dovolj fosfora za izdelovanje zrnja, česar druge rastline ne potrebujejo v tej meri; zavolj tega imamo na poljih kolobarno kmetovanje, t. j. žita, okopavine in detelje se med seboj menjujejo.

Kar velja za poljske rastline, prav to velja več ali manj tudi za naše sadno drevje.

Prav na to pa naši kmetovalci pri sajenji sadnih dreves nič ne pazijo, ampak imajo to staro navado, da kjer stoji stara češpa, jablan itd., tje vsade spet češpo, jablan itd., čeravno so morda češpe, jabolka itd. uže več ko 200, 300 let rastle na tistem mestu in so zemljo gotovo do dobrega izmolzle.

Ako hočemo saditi na isto mesto zopet drevesa prejšnje vrste, moramo zemljo prav dobro prekopati in pognojiti in jo kake 3—4 leta porabiti za zelenjavo ali za okopavne rastline; potem času sadimo lahko zopet z mirno vestjo drevesa prejšnje vrste. Razume se samo ob sebi, da storimo bolje, ako sadimo drevesa druge vrste, kakor je bilo poprej rečeno, samo da jim zemlja ugaja. Pri nas imamo pa pri koščicastem sadji, posebno pri češpah, še to železno staro navado, da kjer kako češpovo drevo opeša, jo posekamo, a panj in korenine pustimo v zemlji, da priraste iz njih mlado češpovo drevce, katero pustimo na mestu starega drevesa. To drevce tedaj nismo nič presadili, ampak pustili smo ga na mestu njegove matere brez vsake priprave za njegove prihodnje življenje. To drevce res nekoliko časa raste, in večkrat še precej dobro, ker je zemlja še dovolj močna; a kadar bi moralo plod roditi, začne bolehati in pešati in kmetovalec ne ostane, ko da je useče. Zdaj se zopet ponavlja prejšnje delo, t. j. iz korenin izrastlo drevce se zopet pusti, a ž njim se prav tako zgodi ko s prejšnjim.

Konec vsega tega je ta, da kmetovalec pride do krivega prepričanja, da so časi minuli, v katerih so češpe dobro rodile, ne da bi iskal pravega vzroka. Mlado češpovo drevce je izrastlo namreč, kakor smo omenili, iz korenin prejšnjega drevesa; tedaj je glavno njegovo podnožje stara korenina njegove matere, katera polagoma trohni in gnije, katera je glavni vzrok, da začenja tudi mlado drevje posebno pri strženju gniti in trohneti, kar je dalje glavni povod njegove nerodovitosti in smrti.

Nadalje stavijo naši kmetovalci pri tem sajenji toliko češp skupaj, da se krona krone dotika, in mnogokrat sešajo veje enega drevesa v krono drugega in nasprotno. Tako ne more dovolj zraka in solčnih žarkov med drevo dohajati, kar je pa za krepko rast drevesa neobhodno potrebno. Drevesa kateri koli vrste morajo biti najmanj toliko eno od drugega oddaljena, da se vsaj krona krone ne dotika. Tudi tako imenovane vodne mladike in druge pregoste veje naši kmetovalci redko čistijo; te se pa morajo odstraniti, ako hočemo, da dobi drevo dovolj svetlobe in gorkote, kakor tudi dovolj hrane za vzdrževanje samega sebe in za plod. Zavoljo bregoste krone rastejo po drevesu mah in drugi lišaji, ki so drevesu nekoristni in škodljivi.

Kratko rečeno, kdor hoče zahtevati od češpovih kakor tudi od drugih dreves, da naj mu dobro rodijo, naj jim to podeli, kar jim je k rodovitnosti neobhodno potrebno. To ni težavno delo po mojem mnenju, da se mlado češpovo drevce iz svojega prejšnjega mesta izkoplje in na drugo dobro vrejeno mesto presadi, kdor tega noče storiti, naj vsaj staro drevo iz koreninami vred izkoplje in naj tó novemu drevesu jamo dobro pripravi; naj jo po potrebi s pripravnim gnojem ali

rodovitno zemljo pognoji in videl bo, da mlado drvesce bo dobro rastlo in obilen plod rodilo, kakor za časov njegovih prednikov.

Naj vsakdo pomisli, da so naši predniki sadna drevesa sadili v mladenško, neizmolženo zemljo, zavoljo tega v prvem času ni bilo treba, sadno drevje tako oskrbovati kakor dan danes.

„Soča.“

Naši dopisi.

Iz Jesenic 9. maja. Nam gorenjskim čebelarjem nagajalo je vreme letos. Skozi cele 4 tedne je deževalo tako, da čebele neso mogle leteti ter so še tiste kapljice medu v panji použile. Pitati jih je bilo potreba, — ob časih skoro naj bolje paše.

Črešnje so nam ravnokar, torej v dežju odevetele, enako tudi resa (Erica).

Včeraj, 8. t. m. so čebele zopet prvikrat leteti mogle in danes 9. je prav lep dan tako, da je od dobrih panjev še upati zgodnjih rojev.

Kako se je pa kaj pri Vas godilo, dragi Dolenjci, in vrli Notranjci? Naznanite kaj v „Slov. Čebelarju in sadjerejcu“ od Vaših krajev. Na zdravje! *Gorenjec.*

Iz primorskega Krasa. Pri nas ni čebeloreja niti na visoki stopinji niti zelo razširjena. Gotovo je pa to, da bi si ž njo uže tako ubogi „kraševci“ pridobili lahko precej novcev. Mnogo gospodarjev poskusilo je pri nas uže s čebelorejo, a dosti je je zopet popustilo. Kraji so pri nas za čebele jako ugodni in samo ena stvar je, ki nas v tej zadevi tare, da naše domače čebelarstvo ne more napredovati in to iz tega vzroka, ker iz Goriškega in Notranjskega čebelarji čebele k nam na pašo vozijo, in sicer ne po sto, ampak po tisoč in tisoč panjev. Čebele zadušijo kmalo med od domačih panjev in tako se prične grozovita roparska vojska.

—r.

Iz Dorfarjev. Tudi pri nas se imamo pritoževati črez dolgo deževje začetkom pomladi, katero je bučelam zabranilo najboljšo pašo, pašo cveteči črešnji in duhteči jagodi, nam pa praznilo polne posode zdravega medu. Pripoznati pa moramo vsi, da so se čebelice v lepih in toplih poletnih dnevih, ki so se za deževnimi vrstili, čudovito opomogle ter da so prvi roji letos res nenavadno čebelni. —

Naši stari gospodarji trdijo, da uže precej let sadje ni tako cvetelo ko letos, da je skorej vsaka kriva, klukasta sadna rogovila preobložena s cvetjem in da je pričakovati jeseni bogati plod, ko je vendar vreme sosebno cvetenji jablan tako ugodno, kakor še malokedaj in ko zadnje tri leta še škodljivih gosenic ni.

Melifil.

Gospodarske raznoterosti.

Častno diploma našega društva jako lepo izdelano oddala sta 1. t. m. gospodu deželnemu predsedniku baronu Winkler-ju, kot častnemu udu, predsednik društva J. Modic in odbornik O. Homan. Gospod deželni predsednik so deputacijo jako ljubeznjivo sprejeli, se za skazano jim čast zahvalili ter obljubili društvo, kar le mogoče podpirati. Omenili so, da je za letošnje leto ministerstvo za društveno drevesnico dovolilo 100 gld.

Gospod deželni glavar grof Thurn poslali so društvu kot letni donesek za 1884 dvajset gld.; za katero velikodušno darilo se društvo naj ponižneje zahvaljuje.

Za Janšev spominek. V sadnjem listu smo poročali, da se bode o priliki čebelarske razstave v Lescah vzdala 24. avgusta plošča na Breznici v rojstno hišo slavnega čebelarja Janša. Ker naše mlado društvo sedaj še nima toliko lastnega premoženja, da bi vse stroške za spominek plačala, obrača se odbor na vse čebelarje, ne le kranjske, ampak tudi štajerske in primorske s prošnjo, ako bi hoteli v namen, da se slavnemu čebelarju postavi spominek, darovati kake male svote. Naj bo donesek še tako mali, hvaležno ga bomo sprejeli. Dobro bi bilo, ako bi blagovolili odličnejši naši društveniki doneske nabirati in potem odpravljati društvenemu tajniku Jakob Žumru, županu v Gorjah (Gorenjsko).

—*—

IV. Imenik

p. n. gg. udov našemu društvu, kateri so vplačali letnino za l. 1884.

Egidij Jeglič, posestnik v Begnah; I. Jeglič, c. kr. davkar v Logatcu; Anton Kutnar, učitelj v Žužempergu, Anton Kladva, posestnik v Zaspah; S. Kokalj, učitelj v Mošnah; Jernej Malej, posestnik na Savici; Lorenc Malej, posestnik na Brodu; Andrej Prešern, posestnik na Gorici; Franc Šusteršič, posestnik na Lancovem; G. Specler, učitelj v Lescah; F. Trojer, učitelj na Bledu; F. Pirih, šef žel. postaje v Lescah; J. Ulčar, čebelar na Rečici; Anton Vovk, posestnik v Hrašah; Franc Valjavec, posestnik v Lešah; Šimen Pristov, posestnik na Selu; Franc Zupan, posestnik v Zgošah; Anton Zupan, kaplan v Riegu; Anton Žnidaršič, posestnik na Premu; J. Zupan, posestnik v Žerovnici; Janez Pavlin, posestnik v Malim Naklim; Alojz Hočevár, posestnik v Želimljah; Anton Knez, tergovec v Šiški; Blaž Justin, župn. oskrb. na Černimverhu pri Polhovem gradu; Alfons Gasperin, čebelar v Radolni; Andrej Rekar, posestnik na Planini; M. Benedek, posestnik pri Sv. Križu pri Litiji; Matevž Šifrar, sadjerejec v Žabnici; Fr. Hafner, sadjerejec v Dorfarjih; Neža Klinar, posestnica na Savi; Ivan Lah, v Šmariji pod Ljubljano; Šola pri sv. Križu poleg Turna; Fani Šetina, supruga c. kr. namestnika opravnika državnega opravišstva v Ljubljani; Andrej Hafner, posestnik v Žabnici, Šimen Romavh, čebelar na Savi; Jakob Wirt, posestnik na Igu; Janko Gradišar, vrtnar na Igu, Josip Keržič, posestnik in trgovec v Borovnici; Josip Primic, posestnik in občinski svétovalec v Glineku; Janez Klemenc, posestnik v Lomu; Janez Jalen, posestnik na Breznici; I. Legat, posestnik na Selu.

List se naročuje in pristop k društvu naznanja pri g. Modicu na Jesenicah (Gorenjsko), in pri g. O. Homanu v Radoljci. Kateremu g. naročniku ali udu pa list ne doide do konca vsacega meseca, naj ga reklamira pod naslovom: Na ekspedicijo Slov. čebelarja in sadjerejca na Jesenicah (Gorenjsko). Take reklamacije v neprilepljenem zavitku so poštnine proste.